

Arrest

nr. 106 380 van 5 juli 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 3 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Russische nationaliteit te bezitten en van Ossetische origine te zijn. U was woonachtig in Digora, Noord-Ossetië. U bent gehuwd en heeft drie kinderen.

Uw echtgenoot A. T. (O.V.X) en uw oudste minderjarige zoon Z. kwamen reeds eerder naar België.

Uw man vroeg op 28/08/2012 asiel aan in België.

Hij verklaarde dat hij omwille van de ziekte van Z. (spinale myopathie) naar België was gekomen.

In tweede orde haalde uw echtgenoot aan dat hij met de Russische autoriteiten problemen kende vanwege zijn engagement voor de partij Patriotten van Rusland.

De asielaanvraag van uw echtgenoot werd op 25/10/2012 afgewezen door het Commissariaat-generaal. Hij tekende tegen deze beslissing beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit beroep is momenteel nog steeds hangende.

U verklaarde op uw beurt dat u naar België bent gekomen vanwege de medische problemen van uw jongste zoon S. Hij lijdt eveneens aan myopathie. Hij werd medisch onderzocht en behandeld in Vladikavkaz. Hij kreeg daarbij een zelfde medische behandeling als eerder Z. had gehad.

Aangezien de behandeling van Z. weinig succesvol was vreesde u een zelfde afloop voor S.. Vandaar dat u besloot om samen met uw twee jongste zonen naar België te komen.

U verklaarde dat uw echtgenoot in het verleden problemen had gehad vanwege zijn engagement voor de partij Patriotten van Rusland.

Na zijn vertrek kreeg u meermaals dreig telefoons van onbekenden. Zij wezen erop dat uw man een schuld bij hen had die moest worden afbetaald.

U veronderstelt dat deze dreig telefoons voortkomen uit zijn eerdere problemen met de autoriteiten. U verklaarde dat uw man, voor zover u weet, geen schulden heeft.

Naar aanleiding van de dreig telefoons diende u een klacht in bij de politie van Digora. De politie liet u na verloop van tijd weten dat het telefoonnummer niet geregistreerd was en het dus zinloos was om naar het nummer te zoeken.

U verklaarde dat u zelf nooit andere problemen heeft gekend in de Russische Federatie.

Op 20/11/2012 verliet u, samen met uw twee zonen, Digora. Jullie reisden met de wagen naar Minvody waar jullie een vliegtuig namen naar Sint-Petersburg. Vanuit Sint-Petersburg vlogen jullie vervolgens verder naar Kaliningrad. Daar aangekomen werd u opgewacht door een smokkelaar. Jullie werden naar een busstation gebracht waar jullie plaatsnamen in een minibus. Deze minibus bracht jullie naar Brussel.

Op 22/11/2012 kwamen jullie aan in België. Diezelfde dag vroeg u asiel aan.

B. Motivering

U verklaarde dat u de Russische Federatie verlaten heeft en asiel heeft aangevraagd in België omwille van de medische problemen van uw zoon S.

U verklaarde dat hij net als uw zoon Z. aan myopathie lijdt.

Zoals hierboven aangegeven nam uw echtgenoot A. T. (O.V.7.563.619) Z. reeds eerder mee naar België om hem hier medisch te laten behandelen. Uw echtgenoot verklaarde daarbij dat Z., op verscheidene plaatsen in de Russische Federatie was behandeld, maar dat een genezing uitbleef. Hij verklaarde niet te weten waaraan dat lag (CGVS Tsallayev p.6-7).

Uit zijn verklaringen bleek aldus niet dat jullie zoon, om welke reden dan ook, intentioneel onvoldoende medische bijstand zou zijn verleend.

U verklaarde heden dat S., net als Z., niet in de Russische Federatie genezen kon worden. U verklaarde dat u S. enkel in Vladikavkaz had laten behandelen. Daar ontving hij dezelfde medische behandeling als diegene die Z. eerder in de Russische Federatie had gekregen. U legde wat dit betreft een medisch attest voor van de medische behandeling van uw zoon S. U verklaarde daarbij dat deze behandeling in de Russische Federatie standaard werd toegepast bij myopathie. Ook bij S. sloeg de behandeling niet aan. Vandaar dat u ook voor hem medische hulp aanzocht in het buitenland (CGVS p.6-7).

Bijgevolg dient, zoals eerder besloten werd met betrekking tot de medische problemen van Z., soortgelijk geoordeeld te worden dat wat betreft de medische problemen van S. niet is aangetoond dat zij verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.

Uit zijn verklaringen blijkt immers niet dat jullie zoon Soslan, om welke reden dan ook, intentioneel onvoldoende medische bijstand zou zijn verleend.

U dient zich dan ook voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

U verklaarde daarnaast dat u persoonlijk nooit problemen heeft gekend in de Russische Federatie (CGVS p.6).

U verklaarde dat uw man daarentegen eerder wel problemen heeft gekend. U verwees hierbij naar zijn problemen die hij met de autoriteiten kende vanwege zijn engagement voor de partij Patriotten van Rusland. U beweerde dat u na het vertrek van uw man dreig telefoons had gekregen. Onbekenden zouden tegen u hebben gezegd dat uw man hen nog geld verschuldigd was. U veronderstelde dat deze valse beschuldigingen verband hielden met de eerdere problemen die uw man had met de autoriteiten. U verklaarde dat men hem in het verleden al eerder valselijk had beschuldigd (CGVS p.7-8).

Deze verklaringen zijn gebaseerd op de motieven die eerder door uw echtgenoot A. T. (O.V.7.563.619) werden aangehaald.

In het kader van diens asielaanvraag werd een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Bijgevolg kunnen deze motieven ook wat u betreft niet weerhouden worden.

De beslissing van uw echtgenoot werd als volgt gemotiveerd:

"U verklaarde dat u de Russische Federatie verlaten heeft en asiel heeft aangevraagd in België omwille van de medische problemen van uw zoon Z. (CGVS p.6).

Wat deze problemen betreft verklaarde u dat uw zoon aan een ziekte lijdt die in de Russische Federatie niet te genezen valt. U verklaarde weliswaar niet te weten waarom dit in de Russische Federatie niet mogelijk is. Uit uw verklaringen blijkt dat u uw zoon in de grootste ziekenhuizen in de Russische Federatie liet onderzoeken, dat alle onderzoeken daarbij werden verricht maar dat een succesvolle behandeling altijd uitbleef. U weet daarbij niet waaraan dat laatste lag (CGVS p.6-7). Kortom, uit uw verklaringen blijkt niet dat aan uw zoon, om welke reden dan ook, intentioneel onvoldoende medische bijstand zou zijn verleend.

Over de medische fouten, die volgens u zouden zijn gemaakt na de geboorte van uw zoontje, gaf u bovendien aan dat zij berustten op een verkeerde medische inschatting. U verklaarde niet te weten waarom destijds voor een dergelijke behandeling (waarbij de benen van uw zoon in het gips werden gelegd) werd gekozen. U gaat ervan uit dat de behandelende artsen dat destijds als de beste medische oplossing zagen (CGVS p.8).

Uw verklaring dat u soms het gevoel van discriminatie had, en dit vanwege jullie Kaukazische origine, is onvoldoende onderbouwd. U beweerde met name dat het medisch personeel soms niet genoeg aandacht besteedde aan jullie. Wanneer u in het ziekenhuis op een kamer bij uw zoon verbleef gebeurde het zo dat het personeel passeerde zonder jullie op te merken. U moest dan op artsen roepen om hen op jullie aanwezigheid te wijzen (CGVS p.7). Nu, zoals u zelf aangaf blijft dit een gevoel en staat het niet vast dat u wat dit betreft gediscrimineerd werd.

Aldus is niet aangetoond dat deze medische redenen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

U verklaarde daarnaast dat u problemen met de Russische autoriteiten kende vóór uw vertrek naar België. Naast de vaststelling dat u deze problemen niet noemde als een reden voor uw vertrek verklaarde u dat, indien de medische problemen van uw zoon verholpen zouden zijn, u zonder problemen kan terugkeren naar de Russische Federatie (CGVS p.12). Deze vaststellingen ontkrachten een gegronde vrees voor vervolging.

Verder werd vastgesteld dat u deze problemen met de Russische autoriteiten niet vermeldde bij opstelling van de voorafgaande vragenlijst van het Commissariaat-generaal. De verklaringen die u hierin liet optekenen zijn daarbij tegenstrijdig aan uw huidige verklaringen. Zo gaf u hierin aan dat u niet actief was in een organisatie (vereniging of partij), dat u geen problemen kende met uw autoriteiten en u dat nooit gearresteerd was geweest. Beide verklaringen staan met andere woorden lijnrecht tegenover elkaar. U werd hierop gewezen en beweerde dat u geen officieel lid was van de Patriotten van Rusland en dat u bij de opstelling van de vragenlijst niet veel tijd had om alles te vertellen (CGVS p.12). Deze verklaringen zijn niet afdoende. Zo blijkt uit de vragenlijst dat u werd gevraagd naar uw activiteit bij een bepaalde organisatie of partij, en dus niet naar een lidmaatschap van een van hen. Daarnaast ontkende u dat u problemen had gekend met uw autoriteiten en dat u gearresteerd was geweest. Uw argumentatie over een tijdsgebrek is dan ook irrelevant. Kortom, deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van deze problemen op ernstige wijze.

Uw reisweg wijst tot slot evenmin op vervolging of een vrees hiervoor. U verklaarde dat u kort vóór uw vertrek via de legale weg een internationaal paspoort op uw identiteit had aangevraagd. Bij de aanvraag heeft u geen problemen ondervonden en het paspoort werd aan u verstrekt (CGVS p.3-4). Met dit paspoort reisde u via Vladikavkaz, Moskou en Kaliningrad naar Kortrijk. Bij de oversteek naar Kaliningrad diende u hierbij Litouwen te passeren. Uw paspoort bevatte hiertoe een soort transitvisum (CGVS p.3-5).

Aldus kan op basis van dit alles gesteld worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De documenten die u aanbracht zijn niet bij machte deze beslissing te wijzigen. Uw intern paspoort, uw rijbewijs, de kopie van uw militair boekje en de geboorteakte van uw zoon bevatten namelijk louter persoonsgegevens. Uw internationaal paspoort legde u niet voor. U verklaarde dat u dit document in de minibus was vergeten waarmee u naar Kortrijk werd gebracht (CGVS p.3)."

Wat betreft de elementen die u hier bijkomend aanhaalt, zijnde de dreigtelefoons die u zou hebben ontvangen na het vertrek van uw echtgenoot (CGVS p.7-8), dient te worden gesteld dat deze gebeurtenissen zouden voortkomen uit de problemen waar eerder geen geloof aan werd gehecht. Hieruit volgt logischerwijs dat aan deze nieuwe gebeurtenissen evenmin geloof kan worden gehecht. Er wordt daarbij vastgesteld dat u geen bewijs aanbracht van deze nieuwe gebeurtenissen waardoor zij louter berusten op uw verklaring.

Aldus kan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming weerhouden worden.

De documenten die u daarnaast nog aanbracht zijn niet bij machte deze beslissing te wijzigen. Uw binnenlands paspoort en de geboorteaktes van uw kinderen bevatten immers geen informatie over de problemen die uw zonen of uw echtgenoot in de Russische Federatie zouden hebben gekend. Het medisch attest met betrekking tot uw zoon S. wijst daarnaast uitsluitend op de medische problemen die uw zoon kent en de behandeling die hij hiervoor heeft ontvangen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 3 april 2013 een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de *“beginselen van behoorlijk bestuur”* en van het *“verbod op willekeur”* (zie p. 3).

Verzoekster verwijst naar rechtspraak van de Raad van State.

Zij wijst erop dat er in haar verklaringen geen enkele tegenstrijdigheid werd vastgesteld en dat (zie p. 3) *“de gebeurlijke tegenstellingen en lacunes (quod non) niet van die aard (zijn) een weigeringsbeslissing te gronden”*.

Verzoekster werpt op dat er *in casu* door de commissaris-generaal geen enkele feitenvinding is gebeurd en deze zich heeft beperkt tot een stereotiepe motivering (zie p. 4) *“dat er sprake zou zijn van een gebrek aan betrokkenheid en interesse, waarbij tal van eigen beweringen worden geuit dewelke duidelijk berusten op een eenzijdige –verkeerde- interpretatie van bepaalde gegevens, meer in het bijzonder de houding van verzoekster”*.

Zij stelt vast dat de commissaris-generaal niets heeft onderzocht en daarentegen op zoek is gegaan naar elementen om doelbewust de asielaanvraag te kunnen afwijzen.

Zij meent dat de verwijzing naar de toestand in de Kaukasus -die verbeterd zou zijn- een constante is in de beslissingen van de commissaris-generaal, dat de kandidaat-vluchteling telkens wordt vergeleken met een *“model-vluchteling”* en telkens geoordeeld wordt dat zijn houding niet overeenstemt met dewelke van een vluchteling kan worden verwacht.

Verzoekster laat gelden dat er in haar land van herkomst andere gebruiken gelden dan in België en dat niet elke asielzoeker vergeleken kan worden met het profiel van *“model-vluchteling”* zoals het eenzijdig is opgesteld door de commissaris-generaal.

Verzoekster voegt hieraan toe dat deze handelswijze getuigt van een gebrek aan zorgvuldigheid en een schending uitmaakt van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Zij benadrukt dat elke aanvraag individueel dient onderzocht te worden.

Verzoekster volhardt dan ook in haar verklaringen en werpt op dat haar niet ten kwade kan worden geduid dat zij zich in haar land van herkomst niet langer in gevaar heeft gehouden door eerst nog bewijsstukken te verzamelen ten behoeve van de Belgische asielautoriteiten.

Voorts merkt verzoekster op dat er een (zie p. 4) *“vast systeem”* bestaat om, zeker wat betreft mensen afkomstig van Ossetië, te stellen dat de overheid verantwoordelijk is voor verdwijningen, foltering en wederrechtelijke executies van personen en anderzijds te stellen dat er geen bewijzen zijn dat zulks zich heeft voorgedaan bij de verzoekende partij. Verzoekster wenst met klem tegen een dergelijke werkwijze

te protesteren, *“waarbij enerzijds gesteld wordt dat er sprake is van onmenselijke behandelingen, doch anderzijds zomaar gratis wordt aangenomen dat verzoekster er wel geen last van zal hebben”* (zie p. 5).

Zij laat tevens gelden dat het feit dat zo weinig mogelijk vragen worden gesteld aangezien iedereen verdacht is/kan zijn, uiteraard niet tegen haar gebruikt kan worden.

“De argumentatie waarbij algemeen de klemtoon wordt gelegd op beweerde tegenstrijdigheden, die hier echter niet aan de orde zijn en ook niet worden ingeroepen, en verder het gebrek aan bewijzen en uiteindelijk het feit dat de verklaring van verzoekster zomaar minstens impliciet als ongeloofwaardig wordt afgedaan” (zie p. 5), is volgens verzoekster niet overtuigend, temeer er geen rekening wordt gehouden met het feit dat zij ten eerste getraumatiseerd is door wat er is gebeurd in haar land van herkomst.

Zij noemt het besluit van de commissaris-generaal dat haar asielrelaas niet geloofwaardig is, terwijl zij net als tal van personen uit de Kaukasus, ware gebeurtenissen verhaalt, een falen van het systeem.

Verzoekster herhaalt dat het niet opgaat om enerzijds te erkennen dat folteringen, verdwijningen schering en inslag zijn en anderzijds niets te onderzoeken wanneer deze gerapporteerd wordt door personen die asiel aanvragen, doch de asielaanvraag af te wijzen op grond van een stereotiepe motivering.

Zij stelt dat de vergelijking met de zogenaamde “modelvluchteling” mank loopt en dat volgens de commissaris-generaal quasi elke persoon die in België asiel aanvraagt, afwijkt van dit model.

Zij stelt zich de vraag hoe er sprake kan zijn van een “model” als niemand hieraan beantwoordt. Deze vergelijking verdoezelt volgens verzoekster het gebrek aan een grondig onderzoek naar de door haar aangehaalde feiten.

Het feit dat zij niet van alles op de hoogte is en door omstandigheden ook niet kan zijn, kan volgens verzoekster niet tegen haar worden gebruikt, daar zowel zij als haar echtgenoot een plausibele uitleg hebben gegeven.

Dat hun uitleg niet aanvaard wordt, is volgens haar *“een geheel subjectieve mening van verwerende partij die niet kan leiden tot enige weigeringsbeslissing temeer uit het geheel der verklaringen en stukken duidelijk blijkt dat hetgeen verzoekster stelt de waarheid is”* (zie p. 5).

Verzoekster stelt dat het indruist tegen de beginselen van behoorlijk bestuur en tegen artikel 48/3 van de vreemdelingenwet *“om zomaar op basis van eigen eenzijdige inzichten de aanvraag van verzoekster te weigeren, waarbij er een duidelijk gevaar van willekeur optreedt, gezien zowel de verklaringen als de stukken zomaar eenzijdig worden afgewezen als zijnde ongeloofwaardig”* (zie p. 5).

Verzoekster voert verder de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, alsook de schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsverplichting en van de “beginnen van behoorlijk bestuur”.

Zij stelt dat zij de tegen haar opgeworpen elementen niet aanvaardt, aangezien deze in werkelijkheid niet correct zijn en enkel te wijten zijn aan een verkeerde beoordeling van haar asielaanvraag door de commissaris-generaal; zij voert aan dat zij in de mate van het mogelijke, geantwoord heeft op de vragen die haar op het Commissariaat-generaal werden gesteld, maar meent dat zij (zie p. 6) *“uiteraard niet alles wist en ook niet kon weten”*.

Verzoekster laat gelden dat door de commissaris-generaal (zie p. 6) *“geen enkele tegenstrijdigheid kon aangetroffen worden en alles berust op eenzijdige vermoedens en uit de lucht gegrepen interpretaties van bepaalde feiten”*.

Zij benadrukt vervolgens dat het een (zie p. 6) *“essentieel rechtsprincipe is dat kwade trouw nooit wordt vermoed, doch dient bewezen te worden”*.

Het lastens haar weerhouden gebrek aan interesse en kennis wijt verzoekster aan de situatie in haar land van herkomst waar zeer weinig personen te vertrouwen zijn en men zich al verdacht maakt door vragen te stellen. Zij stelt dat zij in de eerste plaats geïnteresseerd was om zichzelf in veiligheid te brengen, eerder dan informatie en bewijzen trachten te verzamelen. Zij stelt dat het tegen de cultuur van het land ingaat om veel vragen te stellen en wijst erop dat iedereen een potentiële verklikker is; zij meent dat zij door vragen te stellen haar leven nog meer in gevaar had gebracht en stelt dat *“wat niet geweten is, geen problemen (kan) veroorzaken, dat is de overlevingsstrategie geweest van verzoekster, net zoals zovele anderen in zijn thuisland”* (zie p. 6).

Verzoekster stelt dat zij na haar vertrek uit haar land, geen bijkomende informatie kon bekomen, zeker niet via de telefoon, om haar familie niet in gevaar te brengen.

Verzoekster is van mening dat duidelijk blijkt dat er in haar hoofd sprake is van een gegronde vrees; er kan niet verwacht worden dat zij ook nog eens bewijsstukken hiervan voorlegt, hetgeen volgens haar trouwens onmogelijk is.

Verzoekster voert ook een schending aan van de artikelen 3 en 5 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 48/3 en

48/4 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging.

Verzoekster geeft een theoretische omschrijving van de motiveringsplicht en voert aan dat de bestreden beslissing niet adequaat is gemotiveerd. Zij wijst erop dat in Noord-Ossetië tot op heden mensenrechtenschendingen voorkomen en dat de situatie aldaar steeds minder veilig is daar de gevechtshandelingen toegenomen zijn in omvang en in intensiteit; in dergelijke context is volgens verzoekster haar leven ten zeerste in gevaar.

Zij verwijst voorts naar de rechtspraak van de voormalige Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen ten aanzien van personen uit Noord-Ossetië en naburige republieken die stelde dat de bevolking het slachtoffer was van groepsvervolging.

Verder verwijst verzoekster naar de actuele situatie, gekenmerkt door ontvoeringen en verdwijningen waarbij de daders meestal gemaskerde mannen zijn en die gepaard gaan met detentie en folteringen. Zij stelt dat in deze omstandigheden elke aanvraag van een vluchteling uit Noord-Ossetië of de naburige republieken, grondig moet onderzocht worden.

Tot slot werpt verzoekster op dat van haar niet kan verwacht worden dat zij alle elementen die zij aanbrengt, bewijst terwijl van de overheid wel mag verwacht worden dat deze de nodige onderzoeken uitvoert in plaats van zomaar over te gaan tot het nemen van een weigeringsbeslissing.

Verzoekster verwijst vervolgens nog (zie p. 8) *“naar het feit dat op datum van 01.09.2011 in Grozny een zelfmoordaanslag werd gepleegd waarbij tal van doden en gewonden zijn gevallen”*.

Verzoekster voert een schending aan van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het “fair-play”- beginsel.

Verzoekster voert aan dat in de bestreden beslissing nergens wordt gemotiveerd waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Volgens verzoekster werd door de commissaris-generaal geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Noord-Ossetië. Verzoekster meent dat de situatie in Noord-Ossetië *in concreto* diende te worden beoordeeld en benadrukt dat het niet kan dat zij wordt teruggestuurd naar een land waar ontvoeringen en folteringen vaststaande praktijken zijn, praktijken die trouwens uitgaan van de overheid. Naar verzoeksters mening in het niet noodzakelijk dat de persoon die bescherming vraagt, aantoonde dat zij persoonlijk wordt geviséerd opdat er sprake zou zijn van een ernstige en individuele dreiging van het leven of de persoon.

Tot slot verwijst verzoekster hierbij naar *“recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen”* (zie p. 9).

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

Verzoekster verklaarde dat zij de Russische Federatie verlaten heeft en in België asiel heeft aangevraagd omwille van de medische problemen van haar zoon S.

Zij verklaarde dat deze zoon net als haar zoon Z., aan myopathie lijdt.

De Raad stelt vast dat verzoekster er echter niet in slaagt haar vrees voor vervolging zoals bedoeld in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Zoals hierboven aangegeven nam haar echtgenoot A. T. (O.V.7.563.619) zoon Z. reeds eerder mee naar België om hem hier medisch te laten behandelen.

Haar echtgenoot verklaarde daarbij dat Z., op verscheidene plaatsen in de Russische Federatie was behandeld, maar dat een genezing uitbleef. Hij verklaarde niet te weten waaraan dat lag (zie zijn verhoorverslag, p. 6, 7).

Uit zijn verklaringen bleek aldus niet dat hun zoon, om welke reden dan ook, intentioneel onvoldoende medische bijstand werd verleend.

Verzoekster verklaarde heden dat S., net als Z., niet in de Russische Federatie genezen kon worden. Zij stelde dat zij S. enkel in Vladikavkaz had laten behandelen en hij daar dezelfde medische behandeling onderging als diegene die Z. eerder in de Russische Federatie had gekregen.

Verzoekster legde wat dit betreft een medisch attest voor van de medische behandeling van haar zoon S.. Zij verklaarde daarbij dat deze behandeling in de Russische Federatie standaard werd toegepast bij myopathie. Ook bij S. sloeg de behandeling niet aan. Vandaar dat zij ook voor hem medische hulp aanzocht in het buitenland (zie het verhoorverslag CGVS verzoekster, p. 6-7).

Bijgevolg dient, zoals eerder besloten werd met betrekking tot de medische problemen van Z., soortgelijk geoordeeld te worden dat wat betreft de medische problemen van S. niet is aangetoond dat zij verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Uit haar verklaringen blijkt immers niet dat aan zoon S., om welke reden dan ook, intentioneel onvoldoende medische bijstand zou zijn verleend.

Verzoekster verklaarde op 12 februari 2013 op het Commissariaat-generaal daarnaast dat zij persoonlijk nooit problemen heeft gekend in de Russische Federatie (zie verhoorverslag, p. 6), doch dat haar man daarentegen wél problemen heeft gekend. Zij verwees hierbij naar zijn problemen die hij met de autoriteiten kende vanwege zijn engagement voor de partij "Patriotten van Rusland".

Zij verklaarde dat zij na het vertrek van haar man dreig telefoons had gekregen; onbekenden hadden haar gezegd dat haar man hen nog geld verschuldigd was.

Verzoekster voert aan dat zij veronderstelde dat deze valse beschuldigingen verband hielden met de eerdere problemen die haar man met de autoriteiten had. Zij stelt dat men hem in het verleden al eerder valselijk had beschuldigd (zie verhoorverslag, p. 7, 8).

De Raad stelt vast dat deze verklaringen gebaseerd zijn op de motieven die door de echtgenoot van verzoekster al werden aangehaald bij zijn asielaanvraag op 28 augustus 2012 in België.

De Raad stelde bij arrest van 28 februari 2013 vast dat aan deze motieven geen geloof kan worden gehecht, waardoor van hem zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd werd.

Bijgevolg kunnen deze motieven in hoofde van verzoekster ook niet weerhouden worden.

Zo stelt de Raad vooreerst vast dat de echtgenoot van verzoekster zijn problemen met de Russische autoriteiten vóór zijn vertrek naar België niet vernoemde als een reden voor zijn vertrek en verklaarde dat, indien de medische problemen van zijn zoon verholpen zouden zijn, hij zonder problemen kan terugkeren naar de Russische Federatie (zie zijn verhoorverslag, p.12). Deze vaststelling ontkracht zijn gegronde vrees voor vervolging.

Verder merkt de Raad op dat de echtgenoot van verzoekster deze problemen met de Russische autoriteiten niet vermeldde bij de beantwoording van de “vragenlijst”.

De gegevens die hij hierin vermeldde zijn daarenboven tegenstrijdig met de verklaringen die hij later op het Commissariaat-generaal aflegde.

Zo stelde hij hierin dat hij niet actief was in een organisatie, vereniging of partij, dat hij geen problemen kende met de autoriteiten in zijn land en dat hij nooit gearresteerd was geweest.

Beide verklaringen staan met andere woorden lijnrecht tegenover elkaar.

Hierop gewezen beweerde verzoeksters echtgenoot dat hij geen officieel lid was van de “Patriotten van Rusland” en dat hij het beantwoorden van de “vragenlijst” niet veel tijd had om alles te vertellen (zie zijn verhoorverslag, p.12).

Deze verklaringen zijn niet afdoende. Zo blijkt uit de “vragenlijst” dat hem werd gevraagd naar zijn activiteit bij een bepaalde organisatie of partij, en dus niet naar een lidmaatschap. Daarnaast ontkende hij dat hij problemen had gekend met de autoriteiten en dat hij gearresteerd was geweest. Zijn argumentatie over een tijdsgebrek is dan ook irrelevant.

Kortom, deze vaststellingen keren zich tegen zijn geloofwaardigheid.

Tot slot wees de door haar echtgenoot uiteengezette reisweg evenmin op vervolging of een vrees hiervoor.

Hij verklaarde dat hij kort vóór zijn vertrek via de legale weg een internationaal paspoort op zijn identiteit had aangevraagd. Bij de aanvraag heeft hij geen problemen ondervonden en het paspoort werd aan hem verstrekt (zie zijn verhoorverslag, p. 3, 4).

Met dit paspoort reisde hij via Vladikavkaz, Moskou en Kaliningrad naar Kortrijk. Bij de oversteek naar Kaliningrad diende hij hierbij Litouwen te passeren. Zijn paspoort bevatte hiertoe een soort transitvisum (zie zijn verhoorverslag, p. 3, 5).

Een dergelijke houding stemt echter niet overeen met zijn latere verklaring dat hij omwille van zijn politiek engagement problemen kende met de autoriteiten in zijn land van herkomst.

Aangezien de echtgenoot van verzoekster er niet in geslaagd is om zijn vrees voor vervolging aannemelijk te maken, kan aan de elementen die verzoekster hier bijkomend aanhaalt, zijnde de dreigtelefoons die zij zou hebben ontvangen na het vertrek van haar echtgenoot (zie haar verhoorverslag, p. 7, 8), die zouden voortkomen uit de problemen waaraan eerder geen geloof werd gehecht, evenmin geloof worden gehecht. Niet onvermeld mag worden gelaten dat verzoekster geen enkel begin van bewijs aanbracht nopens haar verklaringen.

Met de beweringen in het verzoekschrift dat er geen enkele tegenstrijdigheid werd vastgesteld, dat (zie p. 3) *“de gebeurlijke tegenstellingen en lacunes (quod non) niet van die aard (zijn) een weigeringsbeslissing te gronden”* en dat door de commissaris-generaal (zie p. 6) *“geen enkele tegenstrijdigheid kon aangetroffen worden en alles berust op eenzijdige vermoedens en uit de lucht gegrepen interpretaties van bepaalde feiten”*, faalt verzoekster om de motivering van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

Verder stelt de Raad vast dat de argumentatie in het verzoekschrift omtrent haar zogenaamd *“gebrek aan betrokkenheid en interesse”* en gebrek aan kennis, alsook haar uitleg omtrent het feit dat zij onvoldoende bewijzen zou voorleggen (zie p. 4), feitelijke grondslag mist.

Uit de bestreden beslissing blijkt immers geenszins dat aan verzoekster een gebrek aan interesse of een gebrekkige kennis ten laste gelegd wordt, noch dat de beslissing van de commissaris-generaal gedeeltelijk gebaseerd zou zijn op basis van een gebrek aan bewijsstukken in hoofde van verzoekster.

Waar het verzoekschrift pretendeert dat het een constante is in de handelwijze van de commissaris-generaal om in zijn beslissingen te verwijzen naar de toestand in de Kaukasus en dat er een *“vast systeem”* bestaat om te stellen enerzijds dat de overheid in Noord-Ossetië verantwoordelijk is voor verdwijningen, foltering en wederrechtelijke executies van personen en anderzijds dat er geen bewijzen zijn dat zulks zich heeft voorgedaan bij verzoekster, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing zulke overwegingen niet bevat.

Verzoeksters eigen verwijzingen in haar verzoekschrift naar de algemene situatie in de Kaukasus en Noord-Ossetië -die overigens niet gestaafd worden met enig document of rapport-, doen evenmin afbreuk aan de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing.

Een verwijzing naar "*recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen*" -die niet worden bijgevoegd aan het verzoekschrift- en blote beweringen over de algemene situatie in het land van herkomst, volstaan niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd.

Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Betreffende verzoeksters stelling dat niet elke asielzoeker vergeleken kan worden met het profiel van "model-vluchteling", dat eenzijdig door de commissaris-generaal werd opgemaakt en wordt toegepast, herhaalt de Raad dat het verzoekster is die moet aantonen dat haar aanvraag gerechtvaardigd is, dat zij een poging moet ondernemen om het relaas te staven (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205).

Haar bewering dat de vergelijking met een "model-vluchteling", niet strookt met het principe dat elke aanvraag individueel moet worden onderzocht, wordt niet gevolgd, gezien op basis van de motieven van de bestreden beslissing welke door de Raad bevestigd worden, duidelijk blijkt dat de asielaanvraag van verzoekster aan de hand van haar eigen verklaringen en die van haar echtgenoot op individuele wijze werd onderzocht.

De documenten die zij daarnaast nog aanbracht op het Commissariaat-generaal, zijn niet bij machte de appreciatie van de Raad ten aanzien van de door haar beweerde vrees voor vervolging te wijzigen. Haar binnenlands paspoort en de geboorteaktes van haar kinderen bevatten immers geen informatie over de problemen die haar zonen of haar echtgenoot in de Russische Federatie zouden hebben gekend. Het medisch attest met betrekking tot haar zoon S. wijst daarnaast uitsluitend op de medische problemen die haar zoon kent en de behandeling die hij hiervoor heeft ontvangen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielaanvraag van verzoekster geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Aangaande de subsidiaire bescherming, laat verzoekster in haar verzoekschrift gelden dat de bestreden beslissing nergens motiveert waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend en dat er trouwens geen enkel onderzoek gevoerd werd naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Noord-Ossetië. Zij benadrukt dat de situatie in Noord-Ossetië *in concreto* diende te worden beoordeeld en onderstreept dat het niet kan dat zij wordt teruggestuurd naar een land waar ontvoeringen en folteringen vaststaande praktijken zijn, praktijken die trouwens uitgaan van de overheid.

De Raad wijst erop dat het feit dat de motieven die de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus ondersteunen, geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

In zoverre verzoekster zich voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroept op hetgeen zij heeft aangehaald in het kader van haar asielaanvraag, dient te worden opgemerkt dat vaststaat dat vluchtelingenstatus ongelooftwaardig waren; een relaas dat als ongelooftwaardig wordt afgewezen kan niet in aanmerking komen om te besluiten tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Verzoeksters blote bewering dat ontvoeringen en folteringen vaststaande praktijken zijn in Noord-Ossetië toont niet aan dat er in Noord-Ossetië een binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juli tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE